

Розділ 1

На цих священних сторінках написана епічна історія про великого Чарівника Джуда, із силою та здібностями якого міг конкурувати лише його незрівнянний шарм. Його життя — це суцільна вервечка неймовірних пригод: перемог і поразок, подоланого зла та відновленого добра. Він був справжній герой легенд. Його історія, написана на цьому крихкому пергаменті, гідна уславлення у віках. Доля його, побудована на щасті й нещастях, благословенні й прокляттях... і на коханні, яке надихало поетів та бардів упродовж століть.

Або, якщо хочеш, це може бути історія про шістнадцятирічного хлопця, який закінчує школу у Фортуні-Біч і чотири дні на тиждень працює в магазині вінілових платівок, власниками якого є його батьки. Про хлопця, який малює комікси замість писати реферат на тему «Промислова революція». Про хлопця, який не впевнений, що колись зможе дозволити собі навчатися в коледжі... чи придбати власне авто, як на те пішло. Про хлопця, який радше візьме в руки світловий меч, аніж ризикне почути відмову в побаченні від дівчини, яка йому подобається. Тому він ніколи й не запрошує її на побачення, хоча неодноразово

уявляв собі, як це могло би бути, якби запросив. Можливо, усе було б добре... хоча більш імовірно, навіть майже неминуче — погано.

Насправді все нормально. У мене багата уява: така, що впорається й з епічними подорожами, і зі справжнім коханням. Але ж уява — це не реальне життя. Правда? Принаймні в дев'яноста відсотках випадків. Чи я не маю рації? Позаяк саме зараз ти із головою поринаєш у цю книжку, думаю, хоч трохи погодишся зі мною.

— Храм Торна Горзита? — питає Арі, відволікаючи мене від руйнування четвертої стіни. Це такий жарт. Не звертай уваги. Вона роздивляється через моє плече афішу про сьогоднішню вечірку з вільним мікрофоном, яку я малював останні десять хвилин. — Звучить зловісно, Джуде.

— Дуже небезпечно, — відгукуюсь я. Кулькова ручка ковзає по білому аркуші паперу, перетворюючи зображення вінілової платівки на чорне сонце, що висить над деревами на горизонті. Я перемалював літери в словах «вільний мікрофон» так, що вони тепер мають вигляд старовинного зруйнованого храму. — Я досі не вигадав назви. Назва — то чи не найважче.

Арі ще трохи нахиляється. Її волосся зібране на потилиці в недбалий пучок, але одне пасмо випадає й встигає торкнутися мого плеча, перш ніж знову опиняється за вухом.

— А це що, я?

Зупиняюся й дивлюся на афішу: «*Ventures Vinyl представляє... Вільний мікрофон! Щомісяця в першу неділю, початок о 18:00. Запрошуємо виконавців усіх музичних стилів*». Раніше в нижній частині аркуша була ілюстрація із дівчиною, яка грає на гітарі. Але я трохи змінив гітару, і тепер вона

більше схожа на середньовічну лютню, домалював дівчині довше волосся, одягнув її в плащ і черевики для верхової їзди. Середньовічний шик.

— Хм, ні, — кажу я, торкаючись малюнка. — Це Араселі Велика — найвідоміша співачка-бард у світі. Це ж зрозуміло.

Арі округлює очі й шепоче:

— Майже впевнена, що це я.

Беру зі столу аркуш і підношу до неї:

— Це лютня, Арі. Хіба ти граєш на лютні? Скажи.

— Ні, — розглядає вона малюнок. — Але присягаюся, могла б.

— Ну, звісно. Араселі Велика теж любить похизуватися.

Арі сміється.

— То що відбувається в цьому моторошному храмі?

— Група бардів змагається в музичному конкурсі.

До смерті.

— Овва! — попри невисокий зріст вона легко застрибує на прилавок. — А багато бардів уже зареєструвалося?

— Для цього треба або змагатися в конкурсі, або створити вірусне відео на YouTube, щоб його прокоментували сотні тисяч тролів. У буквальному сенсі тролів. Таких... смердючих.

— Еге ж, — погоджується Арі, дригаючи ногами. — Краще вже смерть.

— Ото ж бо! — знову беру ручку й домальовую довкола храму гілки та листя. — Насправді ще треба з'ясувати, що магічного в цьому храмі. Знаю, що в центральній залі буде статуя, тож подумав, що, можливо, це дівчина, на яку наклали закляття й перетворили на камінь, і лише хтось дійсно достойний зможе зруйнувати чари. Переможці отримають бонусні бали, які зможуть використати в наступних

змаганнях. Щось на кшталт магії, яка принесе надзвичайну удачу. А ті, хто програє... Я ще не впевнений. Мабуть, із ними станеться щось погане.

— Їх принижуватимуть смердючі інтернет-тролі?

Я зі серйозним обличчям киваю:

— Це повільна, болісна смерть.

Програваач клацає й зупиняється. Я й забув, що він увімкнений, зате одразу помітив раптову нестачу музики.

— Ти справді хороший художник, Джуде, — Арі тягнеться до старенького футляра з гітарою, спертого до прилавка. — Думав про художню школу?

— Не впевнений, що мені пощастить вступити до художньої школи, — усміхаюся.

— Ой, облиш, — заперечує вона, розщібаючи застібки на футлярі. — Варто принаймні спробувати.

Я не відповідаю. За останній рік ми обговорювали це мільйон разів, тож нема чого додати. Люди, які вступають до художньої школи та отримують стипендію, неймовірно. Вони можуть прикрасити своє тіло кристалами Swarovski, називати їх кривавими діамантами й улаштувати аукціон із «продажу штучних людей» посеред Таймс-Сквер, щоб звернути увагу на аморальність видобутку кристалів. Вони справжні митці. *Арти-и-и-и-и-исти*, якщо з французькою вимовою.

А я здебільшого малюю драконів, огрів та ельфів у безглузких обладунках.

Арі дістає акустичну гітару й кладе собі на коліна. Більша частина одягу, який носить дівчина, вінтажна, до речі, як і гітара, успадкована від дідуса. Той помер, коли Арі була ще маленькою. Я не спеціаліст, але бачу, що це чудовий інструмент із візерунком темних дерев'яних вставок із країв корпусу та грифом, який здається чорним, доки світло не

викаже його червонуватого блиску. Від часу глянцево покриття де-не-де стерлося, з'явилося кілька вм'ятин, але Арі завжди каже, що саме ця історична патина приваблює її найбільше.

Поки вона налаштовує струни, я піднімаю кришку програвача, знімаю платівку та кладу її назад у захисний конверт. Торгівля в магазині весь день млява: прийшли лише кілька постійних клієнтів та сім'я туристів, яка нічого не купила. Але тато наполягає, щоб завжди грала музика, тому що в нас магазин платівок. Я тягнуся по наступну платівку на полиці — якийсь фанкгурт сімдесятих, — аж раптом на порозі з'являється тато.

— Гей-гей, тільки не це! — вигукує він, вириваючи платівку з мене з рук. — Я знайшов дещо особливе для нашої першої вечірки з вільним мікрофоном.

Я відходжу й дозволяю татові перебрати на себе ініціативу, бо знаю, що вибір музики на день — це одне з найбільших його задоволень.

Насправді це не перша наша вечірка з вільним мікрофоном. Арі придумала їх ще минулого літа і з татового дозволу офіційно почала проводити від Дня подяки. Проте ця була перша відтоді, як мої батьки офіційно стали власниками крамниці Ventures Vinyl. Бізнес завжди був їхнім, але шість днів тому вони отримали документи й на приміщення. Цегляна споруда площею 365 квадратних метрів у самісінькому центрі Фортуни-Біч, зі старою сантехнікою, старою електропроводкою, та, зрештою, з усім старим, і на додачу з непомірно високою відсотковою ставкою за іпотечним кредитом.

Але ж це був доказ того, що мрії здійснюються.

— Сьогодні ввечері має бути багато людей, — прогнозує тато. Він щоразу так говорить. Ми й справді день за днем

стаємо популярнішими, утім «багато людей» означає, що відвідувачів буде більше двадцяти.

У будь-якому разі захід був класний і дуже подобався Арі. Ми з нею почали працювати тут ще минулого літа, але подружилися раніше. Майже весь вільний час вона проводила в крамниці, і тато сприймав її як свою шосту дитину. Напевно, вона працювала б тут, навіть якби він не платив їй, особливо на вечірках із вільним мікрофоном.

Арі каже, що такі шоу — це командна робота. Але я не погоджуюся. Це все вона. Її бажання, її планування, її зусилля. Я просто намалював кілька афіш і допоміг зібрати платформу для сцени в кутку магазину. Єдине, мабуть, що було моєю ідеєю, — прикрасити нашу імпровізовану сцену від підлоги до стелі шторами й розписати її задню частину, щоб вона мала вигляд нічного неба. Тато каже, що це найкраща частина магазину. І він має рацію. Вочевидь найкраща, адже тут найсвіжіший шар фарби.

— Ось вона, — каже тато, перебираючи платівки в кошику під прилавком. Там зберігаються особливі, пам'ятні екземпляри. Вони не для продажу.

Тато дістає платівку з чорно-білим зображенням двох чоловіків і жінки, які стоять на фоні Лондонського мосту. Я одразу впізнаю Пола Маккарті з його постбітлзівського періоду.

— Усе, що нам потрібно, — це любов'... — наспівує тато та дбайливо кладе платівку на програвач, — і трішечки удачі.

— Тс-с-с, щоб мама не почула, що ти це говориш, — тихо попереджаю. Тато завжди був трохи забобонний,

* «Усе, що тобі потрібно, — це кохання» (англ. All You Need Is Love) — популярна пісня британського гурту «Бітлз» (The Beatles). — Тут і далі прим. пер.

і мама любить його цим дражнити. Ми всі чули від неї мільйон разів, і тепер я повторюю: — Удача — це планування майбутнього...

— А що робити із можливостями, які в тебе з'являються? — питає тато. — Ну добре. Але знаєш що? Навіть твоя мама вірить в удачу, коли про неї співає сер Пол.

Він опускає голку на платівку. Запис спочатку трохи тріскотить, а потім у динаміках магазину починає лунати музика.

Я здригаюся.

— Справді, тату?

— Стережися! — тицяє він пальцем у мій бік. — Ми в цій родині любимо The Wings. Не смій критикувати!

— Тобі не подобаються The Wings? — Арі здивовано зиркає на мене та стукає ногами об край прилавка.

— Мені не подобаються...

Я на мить замислююся. У родині ми всі мусимо мати повагу як до The Beatles у цілому, так і до сольної кар'єри кожного з «Чудової четвірки» зокрема. Здається, батьки легко зречуться мене або моїх сестер, якщо хтось із нас колись скаже щось відверто критичне про Джона, Пола, Джорджа чи Рінго.

— Я не люблю синтезатори, — нарешті вимовляю. — Але кожному своє.

— Почну розставляти стільці, — каже тато. — Дайте мені знати, якщо вам потрібна якась допомога.

Він прямує всередину магазину, підспівуючи серві Полу.

Я дивлюся на Арі. Вона нахилилася до найближчої колонки й награв на гітарі мелодію, що звучить із динаміків. Не знаю, чи ця пісня їй відома, чи вона добирає акорди на слух. Хоч не здивуюсь, якщо друге. Єдине, що я пам'ятаю з часів свого нетривалого навчання гри на

гітарі, це як узяти мажорний акорд і як нестерпно болять пальці після години щипання цих жорстких струн. Але ж Арі знає нотну грамоту й акорди так само досконало, як іспанську, що нею розмовляє зі своєю родиною.

— Отже, — кладу я руки на прилавок, — із чого ти розпочнеш вечірку? Із власних пісень?

— Не сьогодні, — замріяно мовить вона. — Є один справді класний кавер. Із нього й хочу почати.

— Але ж ти зіграєш хоча б одну зі своїх пісень, правда? Це ж родзинка вечірки з вільним мікрофоном. Зіграти щось зі свого звичайного репертуару, поки фанати не втекли із залу.

— Досить песимістично. Я вважала, що сенс вечірки — підтримка музикантів нашої спільноти.

— Я це й мав на увазі, — продовжую з усмішкою, — просто мені подобається, коли ти граєш щось своє. Я завжди підтримую тебе, Арі. Ти це знаєш.

Вона й собі усміхається й одразу повертається до гітари:

— Ти ж наче не особливо любиш музику.

— Агов, тільки психопати не люблять музику, ну і моя сестра Пру. Не треба мене зараховувати до них.

Арі дивиться на мене із сумнівом. Певною мірою вона має рацію. Я люблю музику, як пересічна людина. Порівняно з абсолютною одержимістю моїх батьків і, як на те пішло, Арі, моя любов — усього лише тьмяний відблиск. Люсі, моя чотирнадцятирічна сестра, з її еклектичним смаком відвідала значно більше концертів, ніж я. Десятирічна Пенні щовечора вправляється на скрипці впродовж сорока п'яти хвилин. А молодша за неї Елеонора — Еллі — співає, як може, власну версію пісні «Дитинча акули».

* «Дитинча акули» (англ. Baby Shark) — пісня з відомого мультфільму.